

РЕШЕНИЕ

№ 787

гр. П., 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело № 20221720100244 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „Топлофикация - П." АД, в която се сочи, че в полза на дружеството срещу Община П. е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № 5565/2021 г. по описа на Районен съд П. за сума представляваща стойността за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент, находящ се в град П., ул. ***** в размер на 641,23 лева – главница за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2019 г. включително, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение до окончателното изплащане на сумата, както и сума в размер на 95,35 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания лева за периода от 10.07.2018 г. до 23.06.2020 г.

Твърди се, че между топлофикационното дружество от една страна и ответника е налице облигационна връзка, възникнала по силата на закона, относно продажбата и покупката на топлинна енергия. Излага свой прочит на относимото по спора материално право. Твърди, че е изпълнил своето задължение, като е доставил на ответника количеството топлинна енергия, чиято стойност се претендира в настоящото производство.

С оглед на изложеното моли съда да признаете за установено, че ответникът дължи горепосочените суми. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор е срок. Намира предявените искове за неоснователни. Оспорва качеството си на потребител, доставката на топлинна енергия до имота в процесния период. Твърди, че имотът е негова собственост от 10.02.2020 г. по силата на АОС № 13658/10.02.2020 г., като от тази дата до 15.07.2021 г. в него не е пребивавано и не е ползвана топлинна енергия, след което е отдаден под наем на трето за спора лице.

Прави възражение за погасяване на част от исковата претенция по давност,

позовавайки се на кратка тригодишна такава.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените искове.

Претендира разноски.

В съдебно заседание страните се представляват, като поддържат вече изложеното в исковата молба и отговора.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районен съд П. е сезиран с обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Предмет на доказване по делото е парично вземане на ищеца, произтичащо от договор за доставка на топлинна енергия, сключени с ответника. Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство изцяло съвпадат, поради което предявеният иск е процесуално допустим.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, регулирано от публично известни Общи условия; 2) продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача, за която се дължи посочената в исковата молба сума. По акцесорния иск за обезщетение за забава е необходимо да бъде установено изпадането на ответника в забава и размера на търсеното във връзка с това обезщетение.

Според задължителните разяснения, дадени с ТР № 2/17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ) като договорно правоотношение, произтичащо от договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Преценката относно наличието на качеството потребител/клиент на топлинна енергия за битови нужди по отношение на ответника следва да се прави съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката и Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация – П.“ ЕАД. Последните имат обвързваща сила за страните по взаимоотношенията, възникнали във връзка с производство и доставка на топлинна енергия при спазване разпоредбата на чл. 150 от ЗЕ.

Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ, страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът/потребителят на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г.), е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. § 190 от ДР на ЗЕ „клиенти/потребители на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на

вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение.

В този смисъл е и клаузата на чл. 3, ал. 1 от процесните Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, на потребителите в гр. П., приложими от ищеца и одобрени с Решение № ОУ-011/14.04.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник СЪП. – бр. 82/3959/29.04.2008 г., а с това и влезли в сила, съгласно която купувач на топлинна енергия е всяко физическо лице – потребител за битови нужди, което е собственик или титуляр на вещно право на ползване на имот в топлоснабдена сграда. В тази връзка следва да се отбележи, че включването на клаузите на процесните ОУ като източник на права и задължения между страните съгласно чл. 150, ал. 2 от Закона за енергетиката (ЗЕ) е обусловено от оповестяването им и изтичане на 30 дни след първото им публикуване. В случая се установи, че последните са оповестени в един местен ежедневник, поради което и с оглед липсата на твърдения от ответника за възражения срещу тях, съдът счита, че са влезли в сила. Отношенията то така действащите общи условия се уреждат от специален закон – ЗЕ, поради което редът в ТЗ и ЗЗД, където се изисква писмено приемане на общите условия е неприложим. Поради това договорът се счита сключен при определените от дружеството общи условия от момента, в който потребителят бъде присъединен към топлопреносната мрежа и започне да консумира топлинна енергия от същата.

Съгласно чл. 34 ал. 1 от Общите условия, купувачът е длъжен да заплаща дължимите се суми на доставената топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. При съобразяване на тази конкретна договорна клауза и по правилото на чл. 84, ал. 1 ЗЗД, изискуемостта на вземането настъпва именно в деня, следващ тридесетия ден след края на отчетния период. При неплащане в този срок и на основание чл. 86, вр. чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД длъжникът, в качеството си на потребител, изпада в забава и дължи заплащането на обезщетение в размер на законната лихва, без да е необходимо изрично волеизявление на ищеца в този смисъл.

При тази правна рамка, съдът дължи произнасяне по конкретно твърдените права и факти, както и по възраженията, релевиращи от страните по делото. В настоящия случай между страните са спорни всички елементи от фактическия състав на предявените искове, за които ищецът носи доказателствена тежест.

Ответникът се брани с конкретно възражение, че в процесния период не е бил собственик на топлоснабдения имот, представяйки АОС № 13658/10.02.2020 г., поддържайки, че именно от тази дата е собственик. В тук посочения АОС е посочен, че се съставя на основание чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОС и § 42 от ПРЗ на ЗИДЗОС. Посочено е също, че имота се управлява от Кмета на Община П. на основание чл. 12, ал. 5 ЗОС.

При така очертаната правна рамка, съдът намира това конкретно възражение за неоснователно. Първо, съставянето на АОС няма правопораждащо действие а само декларативно – арг. чл. 5, ал. 3, вр. ал. 1 от същата разпоредба. В ТР № 11/21.03.2013 г. по тълк. д. № 11/2012 г. на ОСГК на ВКС се прие, че на основание чл. 179, ал. 1 ГПК актът за държавна или общинска собственост се ползва с обвързваща материална доказателствена сила само за отразените в него факти, а за собствеността на държавата /общината/ следва да му се признае легитимиращо действие, по силата на което актуваният имот се счита държавна /общинска/ собственост до доказване на противното. Същевременно обаче, в Решение № 8 от 11.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4244/2013 г. и Решение № 107 от 06.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 2173/2016 г. се приема, че несъставянето на АОС не може да доведе до извод, че имотът не е общински, като придобиването може да бъде установено, чрез изследване на данните, които се съдържат в различните карти, планове, регистри и др.

Съдът приема, че при съставянето на конкретния АОС Община П. вече е

собственик на процесния имот. Този извод се базира на посочените в самия АОС правни основания - чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОС - общинска собственост са имотите и вещите, предоставени в собственост на общината със закон и § 42 от ПЗР на ЗИДЗОС (обн. - ДВ, бр. 96 от 1999 г., изм. - ДВ, бр. 36 от 2006 г., в сила от 01.07.2006 г.) - застроените и незастроените парцели и имоти-частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизането в сила на този закон подробни градоустройствени планове, преминават в собственост на общините.

Също така съгласно § 7, ал. 1, т. 3 ЗМСМА с влизане в сила на този закон преминават в собственост на общините жилищните обекти, изградени по реда на чл. 117 от Закона за териториално и селищно устройство, за оборотни жилища или за социални мероприятия, включително за отдаване под наем на социално слаби семейства – каквото и процесното жилище, арг. в която насока е основанието за издаване на представената от ответника настанителна заповед – чл. 28, ал. 1, т. 2 НРУУРОЖ - Резервните жилища на община П. са предназначени да осигурят временно жилищна площ, за срок от 6 месеца, но не по-дълъг от 2 години, на лица в чийто семейства са налице остри социални или здравословни проблеми. С извън процесуалното си поведение, ответникът недвусмислено декларира, че е се приема за собственик, което представлява признание на неизгоден за страната факт и съставлява доказателство, което следва да бъде преценявано с оглед на всички обстоятелства по делото и приложимото право.

В конкретния случай съдът приема, че правоприемството е настъпило по силата на закона и Община П. е собственик на процесния имот, считано от влизането в сила на § 42 от ПЗР към ЗИД на ЗОБС, ДВ, бр. 96 от 1999 г.

По делото е изслушана и приета заключение по СТЕ, неоспорено от страните, която съдът кредитира изцяло като обосновано, обективно и компетентно изготвено, отговарящо на всички поставени задачи. В заключението е отразено, че същото е изготвено при анализ на приложените по делото и представени от ищеца документи, изискани на място от ищцовото дружество и от фирмата за дялово разпределение. Услугата за дялово разпределение е въведена в СЕС, по силата на договор с ЕС, като същевременно са налични и споразумения между ищеца и ФДР за предоставяне на тази услуга за сградата в режим на ЕС, в която се намира процесният имот.

Установено е също, че монтираните в абонатната станция уреди за търговско измерване – топломери са преминали през задължителните периодични метрологични проверки, в хода на които са окачествени като съответстващи на одобрения тип, поради което са годни за търговско измерване и показанията им могат да се считат за достоверни

Вещото лице е установило, че за процесния имот е начислявана прогнозна топлоенергия за БГВ, че в имота не е монтиран уред за измерване разхода на топлата вода и е начислен служебен разход по оценка на ФДР.

Установено е също, че отоплителните тела в имота са демонтирани и за тях не е начислен разход за топлинна енергия. Единствено в помещение „баня“ щранг – лира е начислен разход за топлинна енергия, тъй като е без ИРУ и е общо за всички имоти по вертикала. За него разхода е определен по изчислителен път, тъй като тялото е работило непрекъснато. По изчислителен път е определен и разхода за сградна инсталация, пропорционално на обема на отопляемия имот само през зимния период.

При така установените факти, въз основа на извършения анализ експертизата достига до извод, че общата дължима сума за процесния период е на стойност от 641,23 лева.

По делото е изслушана и приета заключение по СИЕ, изготвено при проверка на счетоводството на ищцовото дружество. Вещото лице е достигнало до извод, че за исковия период равностойността на предоставяните от ищеца услуги за топлинна енергия е в размер на 641,23 лева, а законната лихва е в размер на 95,35 лева.

От изложеното дотук съдът намира за доказано по делото, че ищецът, в качеството си на страна по облигационното правоотношение с ответника, през процесния период е доставил до ползвания от него имот топлинна енергия за сумата посочена в исковата молба.

Ответникът е въвел правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност. В настоящия случай, вземането, представляващо главница за доставена и неплатена топлинна енергия има характера на периодично плащане по см. на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и спрямо него е приложима тригодишната погасителна давност, в който смисъл са задължителните за съда разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. ОСГТК на ВКС. Съдът намира, че тригодишният давностен срок е приложим и по отношение на вземането, представляващо законна лихва за забава на месечните плащания, предвид характера му и регламентираното в разпоредбата на чл. 119 ЗЗД погасяване по давност на всички акцесорни вземания като последица от погасяването по давност на главницата.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, какъвто характер има процесното вземане за главница, началният момент на давностния срок е настъпването на падежа им, и се прекъсва с предявяване на иск, респ. с друга форма на съдебно претендиране на вземането.

По правилото на чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Следователно вземането за главница (изискуемо в тридесетдневен срок от датата, означаваща края на отчетния период), възникнало в тригодишен срок преди датата на подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение е погасено по давност.

При съобразяване с горните изводи и с конкретната дата, на която е депозирано процесното заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 01.11.2021 г., което действие води до прекъсване на давността за процесните вземания на основание чл. 116 ЗЗД, съдът намира, че не цялата искова претенция е погасена по давност. Както бе посочено - чл. 34, ал. 1 от общите условия определя изискуемостта на всяко месечно вземане (прогнозните по чл. 32, ал. 1, т. 2 ОУ) - деня, следващ изтичането на тридесет дена след края на отчетния период. В този период задължението е изпълняемо - длъжникът може да изпълни, но не е длъжен да го стори (арг. чл. 70, ал. 1 ЗЗД), т.е. вземането е възникнало, но то не е изискуемо по смисъла на чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Изтичането на 30-дневния срок е относим към изискуемостта и изпадането в забава на длъжника, като се санкционира с начисляване на обезщетение за забава – чл. 34, ал. 6 ОУ.

При тези обективни данни и правни изводи, настоящият състав приема, че процесните вземания за главница са погасени по давност за сумите дължими за отчетните месеци до 30.09.2018г. включително. Останалите в периода от м. октомври 2018 г. (изискуемо на 30.11.2018 г.) до 30.04.2019 г. вкл. в общ размер на 421,03 лева не се покриват от тригодишна погасителна давност.

По отношение на задължението за заплащане на законната лихва за забава върху главницата, предмет на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира, че предвид акцесорния му характер, възникването на последното е обусловено от дължимостта на главното вземане и неизпълнението му в срок и на основание чл. 119

ЗЗД същото е погасено по давност с изключение на лихвата върху непогасената по давност главница, като този иск е основателен за сумата от 55,06 лева.

При тези правни изводи, предявените иски се явяват частично основателни и следва да бъдат уважени в тази им част, а отхвърлени в останалата.

Без правно значение е дали в процесното жилище е бил настанен наемател, тъй като той не е страна по облигационното правоотношение с ищеца, а вътрешните взаимоотношения с ответника са извън предмета на настоящото производство, а и самото настаняване е след исковия период.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 ГПК такива следва да му бъдат присъдени. Ищецът е доказал разноски в размер в общ размер на 390,00 лева, като е претендирал и възнаграждение за процесуално представителство в размер от 100,00 лева, което също следва да бъде присъдено. При този изход от спора на ищецът се дължат разноски в размер на 316,71 лева.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид изхода от спора и доказаните в заповедното производство разноски, на ищеца се дължат 48,48 лева, които също следва да му бъдат присъдени.

Ответникът е претендира разноски и по правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК такива следва да му бъдат присъдени. Такива са заявените за възнаграждение за процесуално представителство в размер от 300,00 лева, който съдът определя по правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК в размер на 100,00 лева, Пропорционално на отхвърлената част от иска следва да му бъдат присъдени 35,37 лева. В заповедното производство разноски не са претендирани.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ, че **В ПОЛЗА** на „Топлофикация-П.“ АД, ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. П., ж. к. Мошино, ТЕЦ „Република“ **СЪЩЕСТВУВА изискуемо вземане** срещу **Община П.**, ЕИК 000386751, гр. П., пл. „Св. Иван Рилски“ № 1А в размер на **421,03 лева**, представляваща стойността на доставена, но незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в град П., ул. ***** за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2019 г. включително, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на **55,06 лева**, представляваща законна лихва за забава върху месечните задължения за периода от 01.11.2018 г. до 23.06.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 5565/2021 г. по описа на Районен съд П., като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 153, ал. 1 ЗЕ за разликата над 421,03 лева до пълния предявен размер от 641,23 лева и периода от 01.05.2018 г. до 30.09.2018 г. и този по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 55,06 лева до пълния предявен размер от 95,35 лева за периода от 10.07.2018 г. до 31.10.2018 г. **като погасено по давност.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Община П.**, ЕИК 000386751 **да заплати** на **„Топлофикация-П.“ АД**, ЕИК 113012360 сумата от **316,71 лева** – разноси пред Районен съд П. в исковото производство и сумата от **48,48 лева** – разноси пред Районен съд П. в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **„Топлофикация-П.“ АД**, ЕИК 113012360 **да заплати на Община П.**, ЕИК 000386751 сумата от **35,37 лева** – разноси пред Районен съд П. в исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд П..

Препис от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____